

עת"א 2015/12/20 - אלון דמרי נגד שרות בתי הסוהר - מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 2015-12-20 דמרי (אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני	כבוד השופט גיא שני
העותר	אלון דמרי (אסיר)
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר - מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירה שעניינה "הפקרת שלומו וביטחונו של העותר בעקבות חזרתו למתקן רימונים".

רקע בתמצית: בחודש מאי 2019 הגיש העותר עתירה קודמת (עת"א 34510-05-19), שבה טען בין היתר לגבי אופן טיפולו של המשיב באירוע שבו, לטענתו, הוא הותקף בבית הסוהר רימונים על-ידי אסיר אחר. בסופו של יום, לאחר שהתברר כי העותר אינו מצליח לזהות את התוקף, ולאחר שהעותר הועבר לבית סוהר איילון, הורה בית המשפט על מחיקתה של העתירה, זאת בהסכמתו של העותר (שהיה מיוצג על-ידי עורך-דין). לאחר מכן הגיש העותר (ללא ייצוג) בקשת רשות ערעור על פסק-הדין. בקשת רשות הערעור נדחתה, תוך שבית המשפט ציין בין היתר כי "לא יכולה להיות מחלוקת על כך שטענותיו של המבקש הן חמורות ושיש לבררן ברצינות הראויה. אולם, יש לעשות זאת בהליך סדור ותקין..." (רע"ב 321/20, החלטה מיום 5.2.2020).

העתירה הנוכחית באה בעקבות החזרתו של העותר, לאחרונה, לבית הסוהר רימונים (זאת על רקע הדחתו מקבוצה טיפולית לעברייני מין בבית הסוהר איילון - עתירה בעניין זה נדחתה, ראו עת"א 43346-09-20, פסק-דין מיום 29.12.2020). העותר מציין כי בבית הסוהר רימונים שוהים אסירים המסוכסכים עמו. לדבריו, ביום חזרתו הוא נתקל במכלול הקליטה באותו אסיר שתקף אותו בשנת 2019, ובהמשך פגש באקראי אסירים המסוכסכים עמו. עוד טוען העותר כי בשל הסכסוכים האמורים אין באפשרותו ליטול חלק בפעילויות חוץ-אגפיות שונות. לפיכך מבקש העותר להורות על העברתו לבית הסוהר מעשיהו, שם לדבריו הוא השתלב היטב ותפקד ללא דופי.

לאחר בחינת טיעוני הצדדים בכתב ובעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי אין בידי להורות על העברתו של העותר לבית סוהר אחר, ולבית הסוהר מעשיהו בפרט. כלל מושרש הוא כי לאסיר אין זכות קנויה לשאת בעונשו בבית סוהר

מסוים. החלטות בדבר העברת אסירים מבית סוהר אחד למשנהו מצויות בלב שיקול הדעת של המשיב, אשר מוסמך לשקול הן שיקולים פרטניים הנוגעים לאסיר המסוים הן שיקולים מערכתיים-כלליים. אכן, שיבוצם של אסירים בבתי הכליאה השונים הוא "מלאכת מחשבת" המושתתת על מגוון של שיקולים מקצועיים, והנטייה המובהקת של בתי המשפט היא שלא להתערב בהחלטות מסוג זה למעט במקרים של חריגה בולטת ממתחם הסבירות.

אין ספק כי המשיב אמון על הבטחת שלומם ובריאותם של האסירים בכלא. במקום שבו לאסיר יש סכסוך עם אסיר אחר, אין הדבר מחייב, **בהכרח**, כי השניים אינם יכולים לשהות באותו מתקן (אם כי זהו שיקול אפשרי). מכל מקום, אין חולק כי על שב"ס להיערך ולנקוט צעדים למניעת חיכוכים בין אסירים ניצים, ובמידת הצורך להגנה על אסיר מפני סיכון של פגיעה בו. לשם כך מוקנות לשב"ס סמכויות שונות, וכל מקרה לפי נסיבותיו. במקרה שלפני הובהר כי העותר **אינו** שווה באגף עם שני האסירים שלגביהם נרשם סכסוך, וכי קיימות **הנחיות ביטחון** שתכליתן למנוע מפגשים. העותר טוען כי למרות זאת הוא פגש באקראי באסירים המסוכסכים עמו. ובכן, ככל שכך הדבר - ודומה כי על המשיב לבדוק את הטענות - הרי שיש מקום ליתן על כך את הדעת. עם זאת, לא מצאתי כי בעת הזו קמה לבית המשפט עילה להיכנס בנעליו של המשיב ולהתערב בנושא השיבוץ, לא כל שכן להורות כי על המשיב להעביר את העותר לבית הסוהר מעשיהו.

יש להדגיש כי האסיר אשר לטענת העותר תקף אותו בשנת 2019 - אינו מצוי עוד בבית הכלא רימונים. כך, לאחר שהעותר טען כי פגש באסיר זה במכלול הקליטה, הוצגו לעותר תמונות והוא זיהה את האיש; התברר, כי בינתיים הלה **שוחרר מבית הסוהר**. אין זאת אלא שהעותר אינו נתון עוד לסיכון של מפגש עם אסיר זה. אשר לטענותיו של העותר בדבר מחדלים בחקירת אירוע התקיפה - אלה אינן עניין להליך שלפניי. אין בכך כדי למנוע מהעותר, אם הוא חפץ בכך, להגיש תלונה לגורמים הרלוונטיים בדרכים המתאימות.

לאור מסקנתי לגופם של דברים, אני רואה צורך להוסיף ולהידרש לטענותו של המשיב כי דין העתירה סילוק על-הסף עקב אי-צירוף תצהיר לאימות העובדות הנטענות.

אשר על כן, העתירה נדחת.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"א, 08 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.